

Na pamiatku Dr. Eugena Mikóa

Bolo mi ctou oslovenie vyhovieť požiadavke, aby som napísala spomienku z môjho detstva v súvislosti s pánom biskupom Eugenom Mikóm.

Ťažko sa mi vyberá iba jedna spomienka, keďže v celom mojom detstve, ale aj v rokoch keď som dospievala bol pre mňa duchovnou oporou. Moja najmilšia spomienka je z ranného detstva, mala som asi 5-6 rokov. Boli sme v kostole, ako každú nedeľu. Vždy som sedela medzi rodičmi, a sestrou, aby ma vedeli udržať na uzde. Na konci bohoslužby, keď sa už dalo vedieť, že „ujó farár“ sa chystá ísť k dverám, som sa pretlačila na kraj lavice, aby ma zbadal. A keď prechádzal vedľa nás, samozrejme ma zbadal, usmial sa, pohladkal ma po hlave. Bola som šťastná, ako nikto iný. Vždy bolo zrejmé, že má veľmi rád všetky deti. Napriek svojej dôstojnej funkcii sa vedel vždy stotožniť s mladšími generáciami. Táto jeho úprimná srdečnosť ťahala aj mňa späť do kostola. Aj počas mojich teologických štúdií som vedela, že naňho sa môžem úprimne spoliehať. V roku 1999 - keď som išla prvýkrát do legácií - ma vyzval, aby som slúžila doma. Bola som vydesená z jeho prosby, ale on vedel, že som schopná tejto služby. Vtedy mi daroval Sväté Písmo so svojou vlastnoručnou dedikáciou, ktorú ako farárka používam až dodnes. Nech je jeho spomienka požehnaná, lebo svojou mimoriadnou povahou sial Božie Slovo tak, že každý kto ho počúval rástol vo viere.

Dr. Tompa Veronika
Orechová Potôň